

Arrest

nr. 213 957 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende op 4 januari 2018, als begeleide minderjarige, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in (Administratief dossier, stuk 23, 'bijlage 26').

Verzoekster werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op 9 april 2018 door de commissaris-generaal gehoord.

Ter staving van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoekster volgende documenten neer: haar geboortecertificaat en een schoolattest.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat verzoeksters moeder op 4 september 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoeksters naam als vergezellende minderjarige werd ingediend, dat in het kader hiervan op 29 november 2016 een weigeringsbeslissing werd genomen en dat die weigeringsbeslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een arrest van 5 juli 2017 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De weigeringsbeslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg, aldus de commissaris-generaal, een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt er op gewezen dat verzoeksters moeder geen tweede verzoek om internationale bescherming indiende.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing voorts vast dat uit verzoeksters verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming deels berust op dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek om internationale bescherming van 4 september 2015. In dit verband wordt gewezen op de beslissing van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, die, zo wordt gesteld, oordeelde dat in hoofde van verzoeksters moeder geen elementen zijn waar te nemen die nopen tot de toekenning van een beschermingsstatus, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat bijgevolg evenmin kan aangenomen worden dat verzoekster op basis van dezelfde motieven wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken. Ook tijdens verzoeksters persoonlijk onderhoud slaagt verzoeksters moeder, zo luidt de bestreden beslissing, er niet in om in hoofde van verzoekster een vrees voor vervolging in Irak verder te concretiseren.

Met betrekking tot het feit dat verzoekster zelf persoonlijk aanhaalt dat zij in Irak minder vrijheid zou hebben en dat vrouwen er minder rechten hebben dan mannen, dat zij het risico zou lopen een hoofddoek te moeten dragen en zich aan bepaalde andere kledingvoorschriften te moeten houden, wordt opgemerkt dat verzoekster hier via de media van op de hoogte is gekomen, doch zij echter geen concrete voorbeelden kan geven van personen die omwille van dergelijke zaken problemen meemaakten in Irak, en wordt erop gewezen dat zij verklaart hier zelfs niet naar te hebben geïnformeerd. Daarenboven, zo wordt hieraan toegevoegd, legt verzoekster geen objectieve informatie voor of haalt zij geen indicaties aan waaruit zou blijken dat zij zich bij terugkeer werkelijk zou moeten houden aan dergelijke voorschriften.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt op doorslaggevende wijze te overtuigen dat zij werkelijk het risico zou lopen op jonge leeftijd gedwongen te worden te huwen in Irak. Dienaangaande wordt ook aangehaald dat de vaststelling dat verzoekster haar vrees hieromtrent niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken de ernst en geloofwaardigheid hiervan des te meer relativeert.

Betreffende het gegeven dat verzoekster in België een stabiel leven wil opbouwen en hier verder wil studeren, wordt opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met haar asielmotieven en geenszins van aard is een ander licht te werpen op de overige voormelde conclusies. Dit ressorteert, aldus het Commissariaat-generaal, niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Wat de door verzoekster ingeroepen medische problemen van haar moeder betreft, wordt gesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoeksters moeder dient zich hiervoor te bedienen van de hiertoe geëigende procedure.

De door verzoekster aangebrachte documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Voorts wordt vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal besluit dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Betreffende verzoeksters kritiek dat de commissaris-generaal de termijn van 15 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet, niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van voormelde bepaling een termijn van orde is en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

Verder wordt in de verweernota van het Commissariaat-generaal terecht aangestipt dat de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, die o.a. aan artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet verschillende wijzigingen aanbracht, op 22 maart 2018 in werking is getreden. Derhalve waren de wetswijzigingen, waaronder de bepalingen van artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing van kracht en kon de commissaris-generaal zich hier rechtsgeldig op steunen.

4.3. De Raad wijst er voorts op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder geweigerd werd bij 's Raads arrest nr. 189 413 van 5 juli 2017, waarbij tot de ongeloofwaardigheid van het uiteengezette vluchtrelaas werd besloten en vastgesteld dat verzoeksters moeder niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit arrest wordt onder meer het volgende vastgesteld:

“Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat er niemand in Irak haar zal willen bijstaan of helpen, kan zij geenszins worden bijgetreden. Zij verklaarde tijdens haar gehoren immers dat zij met haar broers minder contact heeft maar dat zij met haar beide zussen wel degelijk een goed contact heeft (gehoor I, p. 3 en gehoor II, p. 5). Er dient op gewezen dat het vragen van internationale bescherming dient te worden opgevat als een uitzonderlijke vraag en dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de

aanvrager van deze bescherming voorafgaand aan zijn aanvraag alles in het werk stelt om zelf de nodige bescherming te kunnen realiseren. Het loutere feit dat het contact tussen verzoekster en haar familie in Irak slechts sporadisch zou zijn of moeilijk zou verlopen, neemt in deze context niet weg dat zij zich door het sporadische of moeilijke karakter van deze contacten zou laten weerhouden om bij haar familie de nodige steun te vragen/zoeken ingeval van terugkeer naar Irak. Er dient bovendien op gewezen dat verzoekster bij haar eerste aanvullende nota documenten voegt aangaande haar broer (rechtsplegingsdossier, stukken 38-41 van stuk 4), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij wel degelijk nog contact kan opnemen met deze broer. Waar verzoekster wijst op haar positie als hoogopgeleide vrouw, komt zij niet verder dan te citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon. Zij dient nochtans de door haar aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie volstaat hiertoe geenszins. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld als volgt: "Los van de algemene situatie die u vreest, stelt u dat u in Irak persoonlijk gevisieerd zult worden omdat u uit de Emiraten afkomstig bent en zij u zullen beschouwen als rijk en u als alleenstaande vrouw een gemakkelijk doelwit zal vormen voor ontvoeringen etc. (CGVS II, pg.7). Dient echter te worden opgemerkt dat u een hoogopgeleide vrouw bent waarvan haar ganse familie nog steeds in Irak woonachtig is (CGVS I, pg.3). Alhoewel uw relatie met uw broers niet bijzonder hecht genoemd kan worden (CGVS I, pg.3), is er tot op zekere hoogte toch nog contact (jullie bellen elkaar op feestdagen (CGVS II, pg.5) en ze wisten van uw verblijf in Irak in 2012 (CGVS II, pg.5). Met uw zus Bushra en uw zus Nadia komt u wel goed overeen (CGVS II, pg.5). Er kan aldus vanuit worden gegaan dat u over een zeker opvangnet beschikt in Irak en dat in uw culturele context een alleenstaande vrouw met dochter niet zomaar door haar familie aan haar lot zal worden overgelaten. Bovendien beschikt u over de nodige referenties en kwalificaties om uzelf te ondersteunen. Dat u zou worden ontvoerd omdat u rijk wordt geacht is puur hypothetisch en enkel op vermoedens gestoeld." (...)Waar verzoekster nogmaals wijst op haar volgens haar kwetsbare positie als alleenstaande vrouw met een kind alsook waar zij opwerpt dat haar verblijf in het buitenland in haar hoofde een risicoprofiel zou uitmaken, kan opnieuw worden opgemerkt dat verzoekster dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, terwijl zij de door haar aangevoerde vrees voor vervolging in concreto dient uiteen te zetten en een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie hiertoe niet volstaat. Betreffende haar familiale situatie, kan nogmaals dienstig worden gewezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld."

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters moeder eveneens namens verzoekster, de haar vergezellende minderjarige dochter, werd ingediend.

Verzoeksters huidige algemene en niet in het minst onderbouwde opmerking in het verzoekschrift omtrent de situatie voor minderjarigen die niet kunnen terugvallen op een netwerk, overtuigt niet in het licht van het voorgaande omtrent hun familiaal netwerk in Irak.

4.4. In weerwil van verzoeksters algemene verzuchtingen in haar verzoekschrift, wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk en afdoende ingegaan op de door verzoekster zelf aangehaalde argumenten en haar eigen, persoonlijke problemen en angsten.

Deze problemen en angsten worden, in strijd met wat verzoekster beweert, wel degelijk veruiterlijkt in de bestreden beslissing. Dit blijkt duidelijk uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, die door verzoekster bovendien thans zelf in het verzoekschrift deels wordt geciteerd en waarin o.a. het volgende wordt vermeld:

"Bovendien haalt u persoonlijk aan dat u in Irak minder vrijheid zou hebben en dat vrouwen er minder rechten hebben dan mannen. U zou het risico lopen een hoofddoek te moeten dragen en zich aan bepaalde andere kledingvoorschriften te moeten houden (CGVS p.5). U zou hier via de media van op de hoogte zijn gekomen. U kunt echter geen concrete voorbeelden geven van personen die omwille van dergelijke zaken problemen meemaakten in Irak. U verklaart hier zelfs niet naar te hebben geïnformeerd (CGVS p.6-7). Daarenboven legt u ook geen objectieve informatie voor of haalt u enige indicaties aan waaruit zou blijken dat u zich bij terugkeer werkelijk zou moeten houden aan dergelijke voorschriften. Tevens verwijst u naar het feit dat in Irak meisjes reeds op jonge leeftijd dienen te huwen. Volgens u zouden meisjes er al rond hun veertiende moeten trouwen, hetgeen in België illegaal is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat de huidige Iraakse wetgeving een legaal huwelijk pas toelaat vanaf de leeftijd van achttien jaar, in bepaalde urgente gevallen zou dit reeds vanaf het vijftiende levensjaar worden toegestaan. Als gevraagd wordt

waaruit u afleidt dat u jong zou moeten huwen, verklaart u het niet te weten. U beweert dat mensen zouden zeggen dat dit moet. Over welke mensen dit dan concreet zou gaan, weet u evenwel niet. U verklaart dat het waarschijnlijk vrienden of familieleden zouden zijn, maar dat u ze niet kent. Ze zouden dit doen omdat ze zelf ook jong huwden. U geeft aan dat uw moeder zelf ook jong huwde, meer bepaald op haar achttiende. Zij vond dit vroeger normaal, maar nu niet meer. Zij zou tevens niet willen dat u zo jong huwt (CGVS p.5-6). U slaagt er dus niet in op doorslaggevende wijze te overtuigen dat u werkelijk het risico zou lopen op jonge leeftijd gedwongen te worden te huwen in Irak. Bevreemdend is trouwens ook dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over uw vrees op jonge leeftijd te zullen moeten huwen. Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u niet alle aspecten van uw relaas vermeldde bij de DVZ verklaart u dat u dacht dat het enkel over uw persoonlijke zaken ging en dat u niet dacht dat zo'n vragen zouden worden gesteld (CGVS p.7). Het feit dat u zou vrezen op jonge leeftijd te moeten huwen kan bezwaarlijk als een detail worden aanzien en betreft duidelijk uw persoon. Dat u hier dus geen melding van maakte relativeert eens te meer de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees hieromtrent dan ook des te meer.

Verder haalt u aan dat u in België een stabiel leven wilt opbouwen en hier verder wilt studeren. Het onderwijs in Irak zou niet zo goed zijn als hier in België. U zou wetenschappen willen studeren en denkt dat dit in Irak niet mogelijk zou zijn (CGVS p.5). Hierover dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming."

Verzoekster gaat hier in haar verzoekschrift niet in concreto op in, minstens ontkracht, noch weerlegt zij deze vaststellingen.

4.5. Betreffende het feit dat verzoekster, thans 12 jaar oud, hier in België op school problemen zou (hebben) ervaren met de Arabische (islamitische) gemeenschap omwille van haar trendy en moderne kledingkeuze, merkt de Raad op dat zij deze problematiek niet zo maar zonder meer op haar situatie bij een eventuele terugkeer met haar moeder naar Irak kan reflecteren. Een dergelijk voorval in België is, zoals in de verweernota terecht wordt opgemerkt, slechts van zeer beperkte relevantie voor de beoordeling van de problemen die verzoekster verklaart te vrezen/zullen kennen in haar land van herkomst.

Verzoekster, die meermaals wijst op haar westerse houding en kledingstijl, toont hoe dan ook niet aan dat het hier om een problematische vorm van 'verwestering' zou gaan. Haar kledingstijl en de manier waarop zij zich in België gedraagt, duiden er niet op dat verzoekster bij een terugkeer met haar moeder naar Irak, haar land van herkomst, als verwesterd gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden, en verzoekster toont niet aan dat haar verblijf in België haar dermate verwesterd zou hebben dat zij zich in haar land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende (islamitische) wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekster, zich beperkende tot enkele algemene beweringen, echter in gebreke blijft.

Verzoekster haalt onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat er sprake is van een schending van fundamentele rechten indien zij met haar moeder zou terugkeren naar haar land van herkomst. In de verweernota wordt dienaangaande pertinent opgemerkt dat het bestaan van op islamitische normen en waarden gebaseerde beperkingen, die de geldende (gewoonte)regels in de Iraakse cultuur uitmaken, niet volstaat om te besluiten tot een schending van fundamentele rechten in hoofde van verzoekster bij een eventuele terugkeer naar Irak.

4.6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat hier niet op in en ze brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk eigen elementen heeft aangevoerd tijdens haar eigen aanvraag om internationale bescherming. Zij wijst erop dat haar verklaringen spontaan waren, zij uitgebreid heeft gewezen op de problemen die haar moeder heeft en de medische behandeling die zij volgt. Daarnaast wijst zij op de algemene onveilige situatie in Bagdad voor haar als jong meisje, en het feit dat zij het gewoon is om hier te zijn en verwesterd is.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 3 oktober 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen overwegingen formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS